

ÅSA LARSSON • INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

PAX

L'ESPECTRE

Estrella Polar

Llibre V
L'espectre

Åsa Larsson i Ingela Korsell
Henrik Jonsson

Traducció: Marc Delgado

Estrella Polar

Índex

La bruixa negra és aquí!	9
Què ha fet per tu la bruixa negra?	15
Per damunt del meu cadàver	19
Que t'has begut l'enteniment?	23
Pollosos d'estrella	29
La dama negra	35
No surtis a fora, mama!	39
Un rastre humit a terra!	48
Creieu en fantasmes?	54
Ruleta de bunyols i lliçó de màgia	58
Foc!	66
Au, prou, coi de gripau!	70
Aquesta biblioteca troba a faltar una bruixa	73
Surt d'aquí... Ara mateix!	77
Un espectre és maldat pura	79
Espectres malignes i esperits diürns	83
Aneu amb compte, puc ser perillosa!	86

ÍNDIX

Ens vau matar!	88
Mare, marona!	91
No tot pot ser divertit, Viggo!	96
El cotxe que es tanca tot sol	99
Trucaré als bombers	104
Estic cansat de ser tan amable	108
Demana perdó al teu bastó! Ara mateix!	110
Fer feliç un bastó	115
Has de dominar aquest caràcter	122
Dos espectres malignes	126
Un cul al vent i a l'estómac una serp	128
Un tracte que no es pot refusar	132
Quin petonàs!	134
Linxament a Mariefred	140
L'ull d'estrelles	145
Ca la Mare	150
Bo! Meu!	153
Un Santa Llúcia esfereïdor!	156
Encès està!	160
Que en sóc, de ximple!	165
El bosc Fosc	167
La casa fosca	172
Benvinguts a Ca la Mare	177
Fa tant de temps que tinc gana	184
No et deus pas pensar que ets una bruixa, oi?	187
Salva't tu	191

CAPÍTOL 128

La bruixa negra és aquí!

El *bjära* jau està a terra, mort. Però dins la foscor del vell restaurant Strand se sent la remor d'una cosa metàl·lica que frega contra una altra. En Viggo i l'Alrik alcen els ulls cap als ramells de bruixa que pengen del sostre. Han començat a moure's, es balancegen cap endavant i cap enrere mentre grinyolen amenaçadors. De les escales els arriba el so d'unes passes. L'Estrid aferra fort el bastó.

—La bruixa negra és aquí! —xiuxiueja.

I al llindar de la porta apareix l'Iris.

—Tu! —crida l'Alrik, i abans que ningú no tingui temps d'aturar-lo s'abraona sobre la noia.

L'Iris i l'Alrik forcegen per terra, entre les restes del monstre mort. En un primer moment, l'Iris sembla que ho té francament malament, però després de la sorpresa inicial etziba un cop de puny a la cara del noi.

L'Iris aparta l'Alrik cap a un costat. Però quan intenta posar-se dreta, el xicot se li llança a les cames i la torna a fer caure.

—M'has tancat aquí dins perquè el *bjärra* em matés!
—cria l'Alrik.

—Quina llàstima que no ho hagi aconseguit! —brama l'Iris.

Aleshores, en Magnar fa ràpidament una passa cap endavant i, agafant la noia, la separa de l'Alrik. L'Estrid l'apunta amb la vara.

—El primer que es mogui tastarà el meu bastó! I això també ho dic per a tu, Alrik.

L'Iris deixa immediatament de recargolar-se. Alça les mans com si l'Estrid l'estigués apuntant amb una escopeta.

—Una *völva*! —xiuxiueja—. No em matis!

L'Estrid es mira els altres sense entendre a què es refereix la noia. Una *völva*? Què significa? Però després arrufa les celles.

—Qui ets, tu? —remuga—. Respon!

—És la Ningú! —cria en Viggo—. Ella ha creat el *bjärra*. Amb els fils de llana del seu jersei. Però no sé com va aconseguir la sang de l'Alrik.

—Jo sí! —diu el seu germà, amb veu greu—. Em va arrencar la tireta que portava a la galta quan vam estar als gronxadors de Lottenlund. I es diu Iris. O això diu!

—Qui ets? —torna a preguntar l'Estrid, i fa un mo-

viment amenaçador amb el bastó—. Vas ser tu qui va despertar el *grim* i el *myling*? I vas clavar la vara dels malefics al jardí de casa d'aquests nois?

—Vaig retirar les tissors de la tomba del *myling* perquè es despertés, sí. Però sisplau, deixa d'apuntar-me amb el bastó!

—Jo apunto on vull! —replica l'Estrid—. Ara m'ho explicaràs tot fil per randa!

—Em vaig posar en contacte amb una bruixa d'aquesta ciutat... —comença l'Iris.

—Qui és?

—No ho sé. Hi vaig contactar per Internet. Hi ha pàgines... Bé, com a portadora d'un bastó prou que ho deus saber, oi?

—Vés al gra! —ordena l'Estrid.

—La bruixa va escriure que a Mariefred hi havia una biblioteca màgica. Em va proposar ajudar-la a usurpar-la si li podia demostrar que n'era digna. De manera que em va encarregar un seguit de missions.

—Despertar el *myling* i crear un *bjära*? —pregunta l'Estrid—. Per què?

—Per provocar malestar. «El temps batega». Els països canvien de rei en ocasions com aquesta, la gent s'alça en armes i esclaten les guerres. I és també en aquests moments quan les biblioteques secretes poden canviar de guardians. Especialment si els anteriors no n'han tingut bona cura.

—Que no n'han tingut bona cura! —exclama l'Es-

trid—. Ja et puc ben assegurar que ens hem cuidat d'aquesta biblioteca de la millor...

De cop i volta emmudeix i llança una mirada fulminant a l'Iris.

—Així que vosaltres sou els guardians... —fa la noia—. M'ho hauria d'haver imaginat.

—I com pots explicar això? —pregunta l'Estrid, i assenyala amb el bastó el *bjärra* mort i tot el que el monstre ha robat.

—Vaig crear un *bjärra* —respon l'Iris—. La idea era que acusessin l'Alrik de ser el responsable dels robatoris. La bruixa va deixar l'ampolla de Coca-Cola aquí. Vaig rebre instruccions d'aconseguir que en beguéis i després deixar anar el monstre.

—Perquè em matés! —diu l'Alrik—. Estàs ben sonada!

L'Iris no respon. No aparta els ulls de l'Estrid, que amb el bastó ha començat a remenar entre les restes de la bèstia.

—Si hi trobo el meu gat, ja has begut oli —rondina la vella.

—El gat? —fa en Viggo—. Hola? Podria haver estat l'Alrik, el que estigués estès aquí terra!

—Però no ho és —respon l'Estrid.

En Magnar va recollint tauletes i telèfons. També hi troben el sobre amb els diners d'en Soran. L'Estrid deixa el bastó a un costat per agafar-lo. El terra fa una mica de pendent i el bastó s'allunya de la vella rodolant. L'Iris no li treu els ulls de sobre.

—Aquí hi ha un pobre gatet —fa l'Estrid—, però no és el meu.

—Farem una trucada anònima a la policia per comunicar-los que hem trobat aquest botí —fa en Mag-nar—. Un cop hàgim netejat tot això. Si no, hi haurà un munt d'enraonies.

—I què farem amb ella? —pregunta l'Estrid, i amb un cop de cap assenyala l'Iris.

Aleshores la boca de la noia s'eixampla en un som-riure burleta.

—Vosaltres? Vosaltres no fareu res de res amb mi! —diu, i assenyala amb el dit l'Estrid—. Ets un bluf. No ets cap *völva*, tu. Només una bruixa de pa sucat amb oli vella i inútil. Toco el dos, jo.